

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. В**, 04.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОС в публично заседание на петнадесети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Р** К. Д**

при участието на секретаря А** АНГ. Т**
като разгледа докладваното от Р* К. Д* Гражданско дело № 20211300100232
по описа за 2021 година

Искът е с правно основание чл.106, ал.5 във вр. с ал.1, предложение 2, от Семейния кодекс.

Предявен е от СН. ЦВ. П., ЕГН *****, от село И*, община В*, ул.“С*а“№* подадена чрез адвокат Б.В. – АК –В* срещу Л.Г. Г*, ЕГН ***, от град В*, ж.к.“К* Б**“, бл.*, вх.*, ет.**, ап.* с правно основание чл.106, ал.5 във вр. с ал.1, т.2, предл.2 от СК, с което се иска прекратяването на осиновяването между ищцата и ответницата.

В исковата молба се твърди, че с решение на ВРС от 20.01.1983 година ищцата с тогавашният ѝ съпруг Г* Х* Г* са осиновили при режим на пълно осиновяване детето Л.Г. Г*, родена на 02.04.1982 година – ответница по настоящия иск. По време на осиновяването двамата осиновители са живеели в село Ф*, община Н* с*, област В*, в дома на родителите на Г* Г*, поради което неговата майка настройвала детето срещу майката - ищцата по настоящия иск. С решение №58, постановено на 13.04.1989 година по гражданско дело №242/1988 година по описа на ВРС, двамата осиновители се развели, като родителските права били предоставени на майката-ищцата. Тя съответно се е преместила да живее при родителите си в село Каленик, но Л* отказала да живее с майка си и останала да живее с баща си Г* Г*. Впоследствие, ищцата се е опитвала да се вижда с детето си, но тя твърди, че детето е отказало да се вижда с нея, а през 2000 година Л* де омъжила и заживяла в град В* с мъжа си на посочения в исковата молба адрес. Ищцата

твърди ,че продължава да търси ответницата в работата ѝ, за да се видят, но тя продължавала да не желае да се вижда с майка си и я обиждала. През април 2021 година Лора заедно със съпруга си отишли в село Иново, където ищцата живеела на съпругески начала с Р* С* П* и ѝ поискала 1000лева, които ищцата отказала поради липса на достатъчно пари и ответницата също я обиждала, Поради това ищцата твърди в исковата си молба,че тези обстоятелства показвали ,че връзката между нея и ответницата е изпразнена от съдържание, не е връзка като между родител и дете предвид дългия период на негативно отношение на ответницата към нея и счита ,че и за в бъдеще отношенията им няма да претърпят промяна.

От своя страна, ответницата с отговора по исковата молба твърди ,че изложеното в исковата молба не отговаря на истината, тъй като никога не е имала негативно и не добро отношение към ищцата, както и никога не я е обиждала и заплашвала, и то както тя, така и нейни близки. Твърди също ,че реално е била отгледана от баща си и неговата майка – бабата на ответницата, тъй като ищцата непрекъснато напускала многократно семейството си и заживявала с други мъже в други населени места, като от 1988 година до 2000 година е живяла в град С* и през това време не е поддържала връзка с ответницата, включително и по телефона. През последните години обаче, действително ищцата често пъти я посещавала или в дома ѝ, или на работа ѝ, и то за да се жалба от сегашният си съпруг, с който съжителства на семейни начала. С оглед неразбирателството между тях стигнали до решение да ѝ закупят жилище, в което да се пренесе да живее. И в тази връзка, действително тези 1000лева, за които ищцата е споменала в исковата молба всъщност са били нужни именно за капаро във връзка със закупуване на къща на ищцата. При последното им виждате ищцата по искала адреса на ответницата с оглед завеждане на настоящото дело и ѝ заявила ,че фактически тя не иска да бъде прекратено осиновяването, но това го иска човека, с когото съжителства на съпругески начала.

В крайна сметка становището на ответницата е по предявения иск е да се допусне прекратяването на осиновяването, тъй като действително отношенията им не са добри, намират се в агония, и след като ищцата не иска да бъде нейна майка, което нейно право, насила не може да я накара да продължи да бъде такава.

Представителят на ОП-ВД поддържа становище , че иска следва да се уважи, тъй като от събраните доказателства става ясно ,че отношенията между тях са изпразнени от съдържание и никога не са имали такова, както и с оглед становището на ответницата в това отношение.

ВОС, след като взе предвид постъпилата искова молба, становището на ответната страна по делото и съобразявайки представените по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна:

Искът намира правно си основание в чл.106, ал.5 във вр. с ал.1, предложение 2, от Семейния кодекс, съгласно която разпоредба осиновяването се прекратява от окръжен съд по искане от осиновителя или осиновения, при обстоятелства, които дълбоко разстройват отношенията между осиновителя и осиновения. В тежест на ищцата в производството СН. ЦВ. П. е да докаже, че са налице такива обстоятелства, които дълбоко разстройват отношенията между осиновителя и осиновения.

Не се спори между страните, а и от служебната справка направена от съда по гражданско дело №50 по описа за 1983 година на ВРС, арх.№574/1983г., че с решение №42, постановено на 20.01.1983 година по същото гражданско дело, е допуснато пълно осиновяване от съпрузите Г* Х* Г*, ЕГН***** и СН. ЦВ. П., ЕГН*****, на детето Л.Г. Г*, ЕГН *****, за което е издадено удостоверение за раждане, приложено по делото на л.3. От л.4 е видно, че с решение №58, постановено на 13.04.1989 година по гражданско дело №242 по описа за 1988 година е прекратен брака между Герасим Христов Георгиев и СН. ЦВ. П..

Както ищцата, така и ответницата потвърждават, че след развода на двамата осиновители, отношенията между тях били почти прекъснати, за периода от 1988 година до 2000 година ищцата е живяла в град С* и през този период двете не са се виждали и не са поддържали никакви контакти въобще. След завръщането си от С* и установяването ѝ в село И*, община В*, ищцата е посещавала от време на време ответницата както у дома ѝ, така и в работата основно по повод да ѝ се оплаква от съжителя си. Същият е разпитан в съдебно заседание по делото и дава противоречиви показания, като от дена страна твърди, че „не искам да я оставят“ в смисъл, че не иска тя да остане осиновената дъщеря на ищцата и то заради това, че ответницата обиждала ищцата, а от друга страна твърди ,че „не съм казвал на Снежинка да разсинови детето си и сега съм против да я разсинови.“ Същевременно от показанията му се установява, че според него болният въпрос между страните по делото е този , че се карат за пари, но същият твърди също, че той е поддържал и издържал ищцата дълги години от една страна, а от друга, че двете страни са се виждали през последните двадесет години, но той не е знаел много неща за тези срещи, в смисъл, че са крили от него. Категоричен е, че „Тези отношения никога няма да се оправят“.

С оглед на така установените факти по делото, съдът намира, че е налице основанийето по чл.106, ал.5 във вр. с ал.1, т.2, предл.2 от СК, а именно – налице са обстоятелства, които дълбоко разстройват отношенията между осиновителя и осиновения. От една страна по делото се установява, че страните продължителен период не са контактували по никакъв начин, тъй като ищцата е живяла от 1988 година до 2000 година в град Сандански, а от друга след този период, срещите им са били също много рядко и то по повод на това, че ищцата се е оплаквала от съжителя си Р* С* П*. В резултат на

тези оплаквания, ответницата предложила да се закупи жилище на ищцата, но до това не се е стигнало и дори конфликтът се е задълбочил и е подхранен от П*, който видно от показанията му по делото смята, че „но аз не искам да я оставят“ в смисъл, че иска да бъде прекратено осиновяването. Пак той твърди, че „тези отношения няма да се оправят“, а ищцата явно с оглед възрастта си и факта, че съжителя ѝ настоява, поддържа искането си за прекратяване на осиновяването. От своя страна, ответницата, въпреки, че възразява относно написаното в исковата молба и твърди, не е истина, поддържа становището, че следва да се допусне прекратяването на осиновяването, тъй като фактически страните по делото не живеят заедно от 32 години, че ищцата ѝ е майка само по документи, и че между тях съществуват груби взаимоотношения, които съдът намира, че действително тези отношения във времето са се изградили в негативна насока и не могат тепърва да се подобрят. Ето защо съдът намира, че исковата молба следва да бъде уважена и осиновяването прекратено.

Във връзка с прекратяването на осиновяването съдът следва да се произнесе и относно именото на осиновеното лице. В конкретния случай, съдът намира, че осиновеното лице следва да запази името, дадено при осиновяването.

След влизане в сила на решението, препис от него следва да бъде изпратено служебно на длъжностното лице по гражданско състояние при Община В*.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА на основание чл.106, ал.5 във вр. с ал.1, т.2, предл.2 от СК, пълното осиновяване, допуснато при условията на чл.54 СК с Решение №42, постановено на 20.01.1983 година по гражданско дело №50 по описа за 1983 година на Видински районен съд, арх.№574/1983г. между осиновителката СН. ЦВ. П., ЕГН*** и осиновената Л.Г. Г*, ЕГН *******, поради наличие на други обстоятелства по смисъла на закона, които дълбоко разстройват отношенията между осиновителката П. и осиновената Г*.

Постановява осиновеното лице Л.Г. Г* да запази името, дадено при осиновяването.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред САС в двуседмичен срок от съобщаването му на страните, с въззивна жалба.

Съдия при Окръжен съд – Видин: _____

